

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΗΣ ΑΡΛΕΤΤΑΣ ΝΤΕ ΠΙΤΡΑΙ

Ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωσε μέσα σέ λίγα λεπτά τῆς ὥρας. Ὁ ἀλήτης γάντζωσε μέ τὰ δάχτυλά του τόν λαιμό τῆς γρηᾶς, τόν ἔσφιξε λίγο καί ὕστερα πιό δυνατά, γιά νά μὴν ἀκούη πειά τόν ἐκνευριστικό ρόγχο πού ἔβγαине ἀπὸ τὸν λάρυγγα τοῦ θύματός του. Κατόπιν, ἄφησε τὸ ἄψυχο πειά σῶμα νά ξαναπέση σάν δέμα στὸ κρεββάτι. Καί ἂν τὰ δυὸ κοκκαλιάρικα χέρια τῆς νεκρῆς δὲν ἦσαν συνεσπασμένα πάνω στὸ σεντόνι, ἂν ὁ σκούφος πού φοροῦσε στὸ κεφάλι τῆς δὲν εἶχε μετακινηθῆ λίγο, θά ἔλεγε κανεὶς πὼς ἡ γρηᾶ ἐξακολουθοῦσε νά κοιμάται, μέ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς παραμορφωμένα λίγο ἀπὸ ἓνα κακὸ ὄνειρο.

Ὁ ἀλήτης τριγυρνοῦσε ὅλη τὴν ἡμέρα ἔξω ἀπὸ τὸ ἀπόμερο σπίτι, προσπαθώντας νά καταλάβῃ ἂν θά μπορούσε νά «δουλέψῃ» ἐκεῖ μέσα. Ὡχρὸς, ἀναμαλλιασμένος, μέ μάτια φλογισμένα ἀπὸ τὸν πυρετὸ, μέ τὸ μυαλὸ θολωμένο ἀπὸ τὴν πείνα, ἀποφασισμένος γιά ὅλα προκειμένου νά θρῆ λίγα χρήματα, ὅταν βεβαιώθηκε ὅτι σὲ κείνο τὸ σπίτι ἔμενε μονάχα μιὰ γρηᾶ, ἀποφάσισε νά τὸ «πατήσῃ» τῆ νύχτα. Ἡ σκέψις ὅτι θά μπορούσε ὕστερ' ἀπὸ λίγες ὥρες νά φάῃ, ἔκαμε ν' ἀνθίξῃ στὸ ἀποκρουστικό στόμα του ἓνα γέλιο πού δὲν διέφερε ἀπὸ μορφασμὸ θηρίου.

Ἡ γρηᾶ, ἀφοῦ ἔβαλε τίς κόττες στὸ κοττέτσι, κατὰ τὸ σούρουπο, κάθησε λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Σκοτείνιαζε σιγά-σιγά. Οἱ ἴσκιοι ἔπεφταν ἐλαφρά, σκεπαζοντας μ' ἓνα σκούρο χρῶμα τὰ πάντα. Ἡ γρηᾶ ἀποκοιμήθηκε, χωρὶς νά τὸ καταλάβῃ, μέ τὸ κεφάλι πεσμένο στὸ στήθος. Τότε ὁ ἀλήτης πλησίασε σιγά-σιγά, μέ μύριες προφυλάξεις, πήδησε ἀθόρυβα ἀπὸ τὸν φραχτῆ, μ' εὐκινησία

κατὰ — καί ὕστερα, τολμηρὸς ὅπως ἓνας πεινασμένος λύκος, γλίστρησε μέσα στὸ σπίτι, περνώντας σάν σκιά ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν ἀποκοιμισμένη γρηᾶ. Ἄλλ' ἡ νυχτερινὴ δρασιά ἔκαμε τὴν ἰδιοκτησία τοῦ σπιτιοῦ νά ξυπνήσῃ ἀπότομα. Ἐτριψέ τὰ μάτια τῆς, ἀναστένοντας δυὸ-τρεις φορές, ἔκαμε τὸ σταυρό τῆς καί, ἄρνοντας μέ δυσκολία τὰ ἀγκυλωμένα μέλη τῆς, βῆκε στὸ μεγάλο καὶ μοναχικὸ δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ τῆς, πού χρησίμευε γιά κρεββατοκάμαρα καὶ κουζίνα.

Ὁ ἀλήτης δὲν περιμενε νά ξυπνήσῃ τόσο γρηγορὰ ἡ γρηᾶ.

Γρελλὸς ἀπὸ τὸν φόβου, ἔτρεξε καί κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἓνα ἔρμαρι. Στὸ μέρος ἐκεῖνο τὸν προστατεύε ὅπωςδήποτε ἡ σκιά. Ἀκίνητος, ἀναπνέοντας μέ δυσκολία, παρακολούθησε τὴ γρηᾶ ἀπὸ τὴν στιγμή πού ἄρχισε νά γδύνεται μέ ἀργές κινήσεις ὡς τῆ στιγμή πού ἔπεσε στὸ κρεββάτι τῆς, βογγώντας ἀπὸ τὴν κούρασι.

Ὁ ἀλήτης περίμενε λίγο ἀκόμα.

Περίμενε ν' ἀποκοιμηθῆ ἡ γρηᾶ, γιὰτι δὲν εἶχε σκοπὸ νά τὴν σκοτώσῃ. Δὲν ἦταν δολοφόνος. Ἡ σκέψις ὅτι μπορούσε νά χύσῃ αἷμα, τὸν ἔκαμε ν' ἀνατριχιάξῃ ἀπὸ φρίκη καί ἀηδία... Ἦταν, ἀπλούστατα, ἓνας ἄνθρωπος πού εἶχε νά φάῃ τρεῖς μέρες...

* * *

Τέλος, ἡ γρηᾶ ἔσθυσε τὸ λαδολύχναρο, πού ἦταν τοποθετημένο σ' ἓνα τραπεζάκι, δίπλα στὸ κρεββάτι τῆς.

Τὸ κρεββάτι ἔτριξε δυὸ-τρεις φορές. Καί ὕστερα, βαθειὰ σιωπὴ ἀπλώθηκε στὸ δωμάτιο, πού τὸ ἐφώτιζαν μονάχα ἡ ὠχρὴ ἀχτίνας τῆς σελήνης, μπαίνοντας ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Τότε ὁ ἀλήτης βγήκε ἀπὸ τὸν κρυψώνα του. Καί προχώρησε ἀθόρυβα, μέ ἀπλωμένα τὰ χέρια, πρὸς ἓνα μικρὸ σεντούκι πού τὸ εἶχε δὴ κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι ἡ γρηᾶ ἐκεῖ θά ἔβαζε τὸ κομπόδεμά τῆς.

Τὰ χέρια του ὅμως ἔτρεμαν ἀπὸ τὴν πείνα καί δὲν τὰ κατάφερε νά τραβήξῃ τὸ σεντούκι χωρὶς νά κάμῃ θόρυβο. Τὸ τρίξιμο αὐτὸ, ὅσο καί ἂν ἦταν ἐλαφρὸ, ἔφτασε γιά νά ξυπνήσῃ τὴ γρηᾶ, ἡ ὁποία ἀνασηκώθηκε στὸ κρεββάτι τῆς καί ρώτησε μέ φωνὴ πού ἔτρεμε ἀπὸ φόβο:

— Ποιὸς εἶνε αὐτοῦ;...

Πρὶν ἀκόμη προφτάσῃ ν' ἀποτελειώσῃ τὴν φράσι τῆς, ὁ ἀλήτης, πού ἦταν γονατισμένος ὡς τότε μπρὸς στὸ κρεββάτι, θρέθηκε μ' ἓνα πήδημα ὀρθίος. Καί, χωρὶς νά σκεφθῆ τί κάνει, ἄρπαξε τὸν λαιμὸ τῆς γρηᾶς μέ τὰ δυὸ του χέρια — καί ἄρχισε νά τὸν σφίγγῃ ὀλοένα καί πιό δυνατά...

Ὅταν κατάλαβε ὅτι ἡ γρηᾶ δὲν ζοῦσε πειά, ἔμεινε κάμποσες στιγμὲς ἀκίνητος, κυριολεκτικὰ ἀποθλακωμένος, μέ ἰ-

δρωμένο μέτωπο, μέ τὰ χέρια πεσμένα ἀτόνα, μέ τὸ σῶμα σκυμμένο λίγο πρὸς τὰ ἐμπρὸς, σάν νά ἦταν ἔτοιμος νά χυμῆξῃ καί πάλι ἀπάνω στὸ θῦμα του.

Τέλος, σκούπισε μηχανικά, μέ τὸ μανίκι του, τὸν ἰδρωτὰ πού ἔσταζε ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Ξαναβρῆκε τὴν ψυχραιμία του. Μιὰ πνιγμένη βρῖσιὰ βγήκε ἀπὸ τὰ σφιγμένα δόντια του. Καί, βέβαιος πειά τὴν φορὰ αὐτὴν ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νά τὸν ἐνοχλήσῃ κανεὶς, ζαναγονάτισε καί τράβηξε ἀπότομα τὸ σεντούκι κατὰ ἀπὸ τὸ κρεββάτι, χωρὶς νά πολυσκοτίζεται ἂν θά κάμῃ θόρυβο.

* * *

Τὰ γαρίφαλλα καί ἡ βιολέττες εὐωδίαζαν στὸν κήπο ὅταν ὁ ἀλήτης ξαναβγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ θύματός του. Τῆ στιγμή πού περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ τὴν στέρνα, ἓνας βύτραχος πήδησε στὸ χορτάρι, σάν μηχανικὸ παιχνιδι. Ὁ ἀλήτης κοντοστάθηκε τρομαγμένος. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά. Ὁ παραμικρὸς θόρυβος, καί αὐτὸ ἀκόμη τὸ ἀνάλαφρο θρόισμα τῶν δέν-

Ἄρπαξε τὸν λαιμὸ τῆς γρηᾶς μέ τὰ δυὸ του χέρια...

τρων, έκαμε την αναπνοή του να κόβεται. Περπατώντας σιγά-σιγά, με προφυλάξεις, με τεντωμένα αυτιά, σαν κυνηγημένο ζώο, μπήκε σ' ένα μονοπάτι που έβγαζε στον δημόσιο δρόμο.

Μιά μονάχα σκέψις τον κατείχε: να βαδίξη όλη τη νύχτα για να βρεθί όσο το δυνατό πιο μακριά από τον τόπο του έγκλήματός του.

Έταχυνε το βήμα του. Ξαφνικά, σταμάτησε. Στην καμπή ενός άλλου μονοπατιού, εκεί κάτω, είδε ένα φως ανάμεσο στα δέντρα. "Ένα σπίτι... Τι έπρεπε να κάμη ο αλήτης; Νό ξαναγυριση πίσω; "Όχι, όχι...

Και συνέχισε το δρόμο του, έχοντας στημένο το αυτί του και στον παραμικρό θόρυβο. "Υστερ' από λίγο, θρισκότανε κοντά σ' έναν άσπροβαμμένο φράχτη, που έζωνε το φωτισμένο σπίτι... Έτοιμαζότανε να τον προσπεράση, — όταν, ξαφνικά, μέσα στη βαθειά νυχτερινή γαλήνη, άκούστηκε με τραγική ένταση μιά φωνή παλλομένη από αγωνία:

— Στάσου, δολοφόνε!...

Ο αλήτης ένοιωσε το μυαλό του να σαλεύη. Τα γόνατά του άρχισαν να τρέμουν. Δεν μπορούσε πειά να κάμη ένα βήμα μπροστά. Κρύος ιδρώς έσταζε από το μέτωπό του.

Και η φωνή άκούστηκε και πάλι, βαρειά κι' έπισημη.

— Δεν θά μου γλυτώσης, δολοφόνε! Ασφαλώς δεν θά το περίμενες να με συναντήσης μπροστά σου! Νόμιζες ότι θά μπορούσες να αποφύγης την τιμωρία! Μά δεν ήξερες ότι κανένα έγκλημα μέχρι σήμερα δεν έμεινε ατιμώρητο;

Ο αλήτης, θουτηγμένος στον ιδρώτα, με τα πόδια καρφωμένα στο έδαφος, άκουε την μυστηριώδη αυτή φωνή χωρίς να μπορή να κάμη την παραμικρά κίνηση, χωρίς να μπορή ούτε το κεφάλι του να γυρίση. Τα μάτια του, πεταγμένα έξω από τις κόγχες, κύτταζαν τα δέντρα σαν να ήσαν θλοσσυροί δικασταί, ντυμένοι στα μαύρα.

— Τρέμεις τώρα! έξακολούθησε η φωνή. Φοβάσαι τώρα! Μετανοείς ίσως για το έγκλημά σου! Μά είνε πολύ άργά πειά. Σε κρατώ, και κανένας δεν θά μπορέση να σε γλυτώση από την έκδίκησή μου! Θα σε σκοτώσω, κακούργε, όπως έσκοτώσες κι' εού ένα άνυπεράσπιστο πλάσμα...

Ο αλήτης δεν μπόρεσε να ύποφέρη άλλο το μαρτύριο αυτό.

Τα νεύρα του, χαλαρωμένα ήδη από τις στερήσεις, την πείνα και την αγωνία που δοκίμασε πριν από λίγη ώρα, όταν έστραγγάλιζε την γρηά, δεν μπόρεσαν ν' ανθέξουν στην καινούργια αυτή δοκιμασία.

Και ο αλήτης, τρελλός πειά, γελώντας σαν δαίμονας, άρχισε να τρέχη, χωρίς να βλέπη που πηγαίνει, πέφτοντας πάνω στα δέντρα και στους θάμνους. Και μέσα στην νύχτα, τα ούρλιασματά του άντηχούσανε άγρια, πένθιμα

— Βοήθεια! Βοήθεια! Μά σκοτώνουν!

... "Αν ο αλήτης έμενε λίγα ακόμη δευτερόλεπτα μπρος στο φωτισμένο εκείνο σπίτι, θ' άκουγε την άπειλητική φωνή που τόσο τον τρόμαζε, να σταματά και να την διαδέχεται μιά άλλη φωνή, ψύχραιμη και άπαθής:

— Άκούσατε, αγαπητοί άκροσταί, την δευτέρα πράξι από το καινούργιο δράμα του κ. Χ. Σε λίγο θ' άρχιση και η τρίτη πράξι.

Μέσα στο φωτισμένο εκείνο σπίτι διάβαζαν άπλουστατα ένα τρίπρακτο δράμα.

* * *

"Υστερ' από τρείς ώρες, οί κάτοικοι ενός γειτονικού χωριού ζύπνησαν τρομαγμένοι από τα ξεφωνητά ενός τρελλού, ο οποίος έτρεχε μέσα στην νύχτα ούρλιαζοντας:

— Βοήθεια! Βοήθεια! Μά σκοτώνουν!...

Στις τσέπες του παράφρονος αυτού βρέθηκαν έκατό χρυ-

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Κάθε φορά που αγαπά κανείς, του φαίνεται πως αγαπά για πρώτη φορά. Γιατί κάθε φορά που αγαπά, ή ψυχή του ξαναβρίσκει την πρώτη της αγνότητα, την πρώτη της πίστι και νεότητα.

* * *

Η γυναίκα είνε τόσο φιλάρεσκη που προτιμά να της άμφοσητήσουν την άρετή της παρά την όμορφιά της.

* * *

Η όμορφη, αλλά ψυχρή γυναίκα, μοιάζει με λουλουδι χωρίς άρωμα.

* * *

Ο άνθρωπος που δεν ξέρει τί θά πη ζήλεια, δεν αγάπησε ποτέ του.

* * *

Η ωραιότερη γυναίκα είνε ή γυναίκα που αγαπούμε.

* * *

Όποιος δεν αγάπησε, δεν ξέρει τον έαυτό του.

* * *

Η άληθινή γυναίκα όταν αγαπά, θέλει να είνε σκλάβο του αγαπημένου της.

* * *

Η γυναίκα είνε τόσο φιλάρεσκη, που και στις μεγαλύτερες ακόμα λύπες της παρηγοριέται με την όμορφιά της.

* * *

Που θρίσκεται λοιπόν ή εύτυχία; Αφού ούτε στον έρωτα μπόρεσε να την βρή κανείς; Τότε που άλλου μπορεί να ύπαρξη;

* * *

Ο έρωσ δεν είνε τόσο τυφλός όπως τον παριστάνουν. Η παραμικρότερα έλλειψις κάποτε, το πιο άσημαντο έλάττωμα, μπορεί να τον απογοητεύση, να τον αποθαρρύνη.

* * *

Όταν προσπαθήτε να πείσετε τον έαυτό σας πως δεν αγαπάτε, τότε να είσθε βέβαιος πως είσθε πράγματι έρωτευμένος.

* * *

Το βλέμμα της αγαπημένης γυναικός μάς κάνει όλα να τά ξεχνούμε. Ακόμα και την άπιστία της.

* * *

Ο Μπαλζάκ γράφει κάπου: «Πολλές φορές άκουσα μερικά έλεεινά όντάρια να λυπούνται γιατί ήσαν γυναίκες και να λένε πως θά ήθελαν να ήσαν άνδρες. Πάντοτε τά έλεεινολόγησα. Έγώ αν μπορούσα να έκλέξω, θά προτιμούσα να ήμουν γυναίκα. Ναι μόν είνε μεγάλη εύχαρίστησις για τους άνδρας να αισθάνωνται ότι οί θρίαμβοί των όφείλονται στη δύναμη που τους δίνουνε νόμοι άπ' τους ίδιους φτιαγμένοι. Αλλά τί άπερίγραπτη ήδονή και για την γυναίκα, όταν βλέπη πεσμένους στα πόδια της τους άνδρες να λένε και να κάνουν άνοησίες προς χάριν της, και να αισθάνεται έτσι να θριαμβεύη ή άδυναμία της!...

* * *

Η γυναίκες σαν τους βασιλείς, νομίζουν ότι όλα είνε δικά τους.

σα ναπολεόνια και άρκετές όμολογίες. Μά όταν τον ρωτήσανε που τά βρήκε τόσα χρήματα, αυτός, ο κουρελιασμένος, δεν μπορούσε να δώση μιά σωστή άπάντησι.

Και έπανελάμβανε διαρκώς:

— Βοήθεια! Βοήθεια! Μά σκοτώνουν!...

ΑΡΛΕΤΤΑ ΝΤΕ ΠΙΤΡΑΙ